

Baltasar Coll Tomàs

Elogi petit i amorós de Santa Maria,
Madona de la Pau de Castellitx, però ahir,
avui i demà i sempre mare dels algaidins

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1970

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC-1970-P-R-0012-0012

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1970-P-R-0012-0012

© del text: Baltasar Coll Tomàs

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

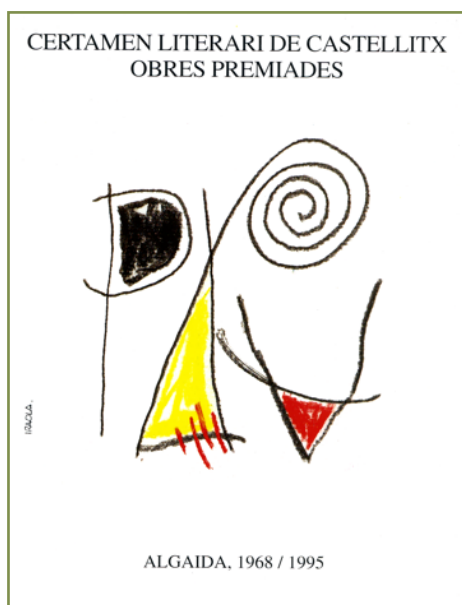
Baltasar Coll Tomàs

Elogi petit i amorós de Santa Maria,
Madona de la Pau de Castellitx, però ahir,
avui i demà i sempre mare dels algaidins

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1970

El Jurat del III Certamen Poètic, que es va celebrar a Algaida l'abril de 1970, va estar format per Francesc de B. Moll Casanovas, president; Josep Ma. Llompart de la Penya, secretari; Àngel R. Fernández González, vocal; Pere Mulet Cerdà, vocal; Josep Amengual Mairata, vocal i Miquel Gayà Sitjar, vocal.

La poesia *Elogi petit i amorós de Santa Maria, Madona de la Pau de Castellitx, però ahir, avui i demà i sempre mare dels algaidins* de Baltasar Coll Tomàs fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Elogi petit i amorós de Santa Maria, Madona de la Pau de Castellitx, però ahir, avui i demà i sempre mare dels algaidins

«...Maria vol dir migdia»

Jaume Roig, segle XV

Lluny del Casal vellíssim,
us enyorava, Mare.

Com tantes vegades.
Com sempre.

Delia per trobar-vos.
Com cada vegada, com sempre.

He deixat el suburbi greixós,
al matí, i la ciutat aldarullada.
He creuat l'horta verda

florida de molins,
i les costes asprives de Xorrigo,
i la marina de Son Gual, feixuga
de mates amb llençisca,
i el camí de muntanya polsosíssim...

He saludat l'hostal vell d'en Palanca,
xop de suc i converses,
i el molí d'en Vicó, enyorós de mòlta,
i els carrers blaus de la vila ajaguda
—Cavallers, Amargura, la Ribera...—
i el campanar alterós talment un lliri...

Llavors he desbrossat l'aspror polsosa
de la vella dreuera perfumada
amb flors de pèsol i favars tendrívols;
he albirat els pollanques tremolosos
i, adelerat talment una miloca,
he creuat l'era humida
i el cementiri ombrívol
i he arribat al portal de vostra casa...

Amb goig impacient he obert la porta
—una llenca de sol ha entrat, furtiva—
i en la frescor pairal emblanquinada
us he trobat —els àngels nins dormien—
com tantes vegades,
com sempre,
eternament desperta i asseguda
com una rosa dins les mans de l'alba...

I als llavis ha grellat la lletania:
—Coloma enyoradissa de l'encletxa.
Estrella del retaule. Noemi arrecerada.
Diamant del vell porxo.

I encara més:

—Madona del casal, antic de dies;
del pinar ombrívol, esqueixat de cigales,
de les rengleres d'ametlers fruitosos,
dels datilers que despentinen boires,
dels albellons i les fonts que vessunyen,
dels canelobres alts de les donardes,
dels picarols de les cabres esquives,
del raol olorós de pa de xeixa,
de la trona enyorosa de saltiris,
de la pica de l'aigua beneïda,
del migdia roent, de la nit i el silenci...

I he canviat les paraules de l'Àngel:

—Déu vos salve, Algaidina,
plena sou de pau...

I el cor us ha trabucat, altra vegada,
talment a Natzaret, encès de joia,
i el cos de verge s'ha ajupit, trenquívol.

i el goig ha envermellit les vostres galtes,
i els ulls han fulgurat amb claror nova,
i els cabells s'han daurat d'un or novíssim,
i les mans s'han descloses, jubiloses,
i els llavis han parlat un bell silenci...

I en el misteri humil de l'hora
he confegit un altre mot, encara.
Dolcíssim més que el most al cup ombrívol.
Tebi com un tassó de llet molsissa:

—Mare.

Primera. Única. Darrera Mare.

I sempre Mare.

Mare.

De Déu Omnipotent que féu la lluna
i els déntols i la neu i les frasèries,
i dels àngels que encenen les estrelles...

Mare.

Dels avis pietosos que, alba i vespre,
esbrinaven, fidels, salves i salves,
i amaraven els plecs de vostra túnica
amb corrua de besos llecorosos
i agraïen la pau del seu bon viure.

Mare.

Dels pares que treballen, en silenci,
el camp d'Algaida, i ploren.
emocionats, quan per les festes ballen
els Cossiers ses Bombes,
els Reis, Dansa nova o Flor de murta...
i enyoren pau dins el trull de la vida...

Mare.

Dels néts d'avui i de demà i de sempre
que, adelerats, pujaran, cada Pasqua,
a demanar-vos pau per a tots els homes,
mentre el món sia món
i un cor algaidí damunt la terra resti...

I he somniat l'escalf de les mans vostres,
talment ales d'arcàngel.
i un somris dels ulls grossos com a móres,
i un vou-veri-vou dolç dels llavis dolços...

ELOGI PETIT I AMORÓS DE SANTA MARIA, MADONA DE LA PAU...

I en el somni us he dit, amb gelosia,
un pic i un altre:

—Mare.

De Déu. I dels àngels. I meva.

Meva.

Dolçament. Tendrament. Únicament. Meva

Sempre...

Meva...

Mare...

